

kılavuzumuz
bilimsel
sosyalizm,
silahımız
partimizdir

türkiye işçi partisi
merkez yayın organı

çark başak

Yıl:2 sayı:28

1 nisan 1977 cuma

150 kuruş

GÜÇ VE İŞBİRLİĞİ SORUNU

Behice BORAN
Genel Başkan

Türkiye İşçi Partisi 1. Büyük Kongresi kararları, bunların uygulanmaya geçirilmesinin bir parçası olarak CHP liderine yazdığımız mektup ve kendisiyle yaptığımız görüşme Parti dışı kimi çevrelerde ve gündelik basında bazı yanlış anlaşılmalara yol açtı. Bu karar ve görüşmelerin seçim yılına, hele erken seçimin sözü edildiği günlere rastlamamız dolayısıyla Parti'nin bu davranışlarının seçim hesaplarıyla ilişkili olduğu düşünceleri ve yorumları ortaya atıldı. Partili arkadaşlarımız ve Parti'mize ilgi, yakınlık duyan kişi ve çevreler bu tür düşünce ve yorumların doğru olmadığını en duru ve kesin biçimde bildirdiler. Seçimler gündemde olmasaydı da TİP 1. Büyük Kongresi aynı kararları alır ve CHP'sine aynı öneriler getirilirdi.

Hatırlayalım ki, Kongre Kararlarının III-1-A paragrafında, Büyük Kongre'nin, kararların ikinci bölümünde belirtilen talep ve mücadele hedeflerinin gerçekleştirilmesi için bütün demokratik güçlerin en geniş birlik ve dayanışma içinde mücadelesini gerekli gördüğü belirtilmekte ve B paragrafında da aynı kararlara ilişkin görüş ve çözüm önerileri çerçevesi içinde ortak bir platform üzerinde anlaşarak, emperyalizme ve faşizme karşı güç ve işbirliği yapmak üzere Cumhuriyet Halk Partisi'ne çağrıda bulunulmaktadır. Bu kararların seçimler konusunda doğrudan ilişkili olmadığı, ayrı ve daha üst düzeyde, çok daha kapsamlı ve uzun vadeli bir davranışa belirlendiği hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktır.

Eğer önerimize olumlu bir yanıt alsaydık ve ortak bir platform için görüşmeler başlasaydı, bu çerçevede, seçimlerde güç ve işbirliği ve bunun alabileceği biçim-

ler de söz konusu olurdu. Bu takdirde de konu, TİP'nin seçimlere katılıp katılmaması gibi basite indirgenemezdi. Ölçüt demokratik toplumsal muhalefetin seçimlerde kendisini en iyi, en güçlü biçimde gösterebilmesi ve sonunda da aynı güçle T.B.M.M.'sinde temsil edilebilmesi olurdu.

Defalarca belirtmiş olduğumuz gibi, emperyalizme bağımlı geri ülkeler de dahil olmak üzere tüm kapitalist ülkelerde yalnız sosyalizm mücadelesinin değil, ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin de öncü gücü, motor gücü işçi sınıfıdır ve bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi iç içe geçmiş bir bütündür. İşçi sınıfı bu üçlü mücadelesini kendi bağımsız partisi aracılığıyla verir. İşçi sınıfının toplumsal konumu ve işlevi böyle olduğu içindir ki, demokratik güçlerin güç ve işbirliği etmeleri çağrısı her zaman işçi sınıfının bilimsel sosyalist partilerinden gelir ve bu partiler yorulmak bilmez çalışmalarıyla bu birliği gerçekleştirmeye uğraşırlar. Bunu başarmak kolay değildir. Sürekli, ısrarlı, tutarlı bir çaba gerektirir ve ancak zamanla başarıya ulaştırılabilir. Bunun için, hem bütün demokratik güçlerin en geniş birlik ve dayanışma içinde mücadele etmeleri, hem de CHP ile güç ve işbirliği yollarının seçimlerden sonra da aranmaya devam edilmesi gerektiği gündemimizdedir.

1. Büyük Kongre'mizde güç ve işbirliğine yönelik bir ortak platformun dayandırılacağı kararları almak, Parti Programımızı ileri bir tarafa erdemek ve yeni bir «asgari program» benimsemek demek değildir. İçinde bulunduğumuz bugünkü koşullardan başlayarak sosyalizme giden yolda ardi ardına, kesintisiz adımlar atarak i-

lerlenir. Bu adımlar, hedefe götürecekt temel politik çizgi açısından günün koşullarında atılması gerekli ve mümkün olan adımlardır. Partimizin temel politik çizgi ile somut koşulların gerekli kıldığı somut eylemleri arasında bir zıtlık yoktur, uyumluluk vardır; daha doğrusu Parti doğru taktikler ve yöntemlerle bu uyumluluğu sağlar.

Parti, sosyalizmi hedef alan temel politik çizgisi ile güncel taktik ve eylemleri arasında uyumluluğu sağlar, ama, ortak platform üzerine başka parti ve kuruluşlarla güç ve eylem birliği tek boyutlu bir uyumluluk içinde yürümez. Ortak platform'a katılan tüm parti ve diğer kuruluşlar kendi tüzel ve örgütsel varlıklarını ve kişiliklerini korurlar. Hele işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi kendi programından ve temel politik çizgisinden hiçbir ödün vermez ve o doğrultuda çalışmalarını en kısa bir süre için olsun ertelemeyi veya arka plana almaz. Parti, işçi sınıfı ve diğer kol ve kafa emekçisi kitleler içinde kendi örgütlenişini, propaganda ve ajitasyonunu tüm olanaklarını kullanarak yürütür. Ortak platform'un açıklanması, gerekliliğinin anlatılması ve kabul ettirilmesi çabaları da bu çalışmaların kapsamı içinde olur, onun bir parçasını oluşturur. Bu çalışmalarında parti kitlelerle doğrudan doğruya ilişki, temas içindedir ve çalışmaların hedefi işçi sınıfını ve emekçi kitleleri doğrudan partinin yönlendirici etki alanı içine almaktır.

Ne varki, Parti ne kadar gelişse ve büyüse de işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin tümünü kendi yönlendirici etki alanı içine alamaz. Bu kitlelerin kimi bölümleri başka partilerin, örgütlerin üyesi veya yanlısı olmakta devam ederler. Bunun için işçi sınıfı

•Devamı 12 sayfada•

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi

ÖRGÜT HABERLERİ

Siyasal Partiler için Seçime Katılma Esasları

Başkanlık Kurulu toplantısından sonra Türkiye İşçi Partisi'nin yer örgütlerini önümüzdeki Genel Seçim'e ilişkin olarak yapılacak işler ve terfiliyen toplantılar hakkında Örgüt'ün dikkatini çekmek üzere bir genelge gönderilmektedir. «Seçim Genelgesi No 1» başlığını taşıyan ve Genel Sekreter Nihat Sargın imzasıyla gönderilen bu genelgede özetle şu konu ve görüşlere yer verilmiştir:

Genelge, Genel Başkan Behice Boran'ın bir soruya yanıtını şöyleyere başlatmaktadır:

«... siyasal partiler için seçime katılma esasları. Bunun için ayrıca bir karar alınmaz. Kimi nedenlerle katılmama uygun görülürse, ancak bu husus karar başlanır. Bu konuda yetkili Merkez Yürütme Kurulu'na aittir.»

Genelge şöyle devam etmektedir: «Bu cevap, seçimler konusundaki Parti tutumuna yeterli kadar ışık tutmaktadır. Zaten Örgüt'çe buçüne kadarki çalışmalarımız bu esaslar ışığında yürütülmektedir. Merkez Yürütme Kurulu'muzla aynı bir karar alınmadıkça, bundan sonraki çalışmalarında da örgütümüz bulunan her ilde seçimlere katılma yönünde ve seçimlerde Partimiz için en iyi sonucu sağlamaya yönelik olarak yürütülmeye devam edecektir. Merkez Yürütme Kurulu'muzun 19 Mart 1977 günü toplantısında konuya ilişkin görüşmeler de bu doğrultuda yürütülmüştür.»

Genelge'de bundan sonra Büyük Kongre'den bu yana kurulan yer örgütleri sonu- çu seçimlere katılabileceğimiz il sayışı hakkında bilgi verilmiştir.

Örgütlenişine göre bu sayı %50'ye yaklaşmış bulunuyor. Bu iller arasında Cumhuriyet Senatosu üçte bir yenileme seçiminin yapılacağı 22 ilden 16'sı bulunmaktadır. Diğer yandan örgütlenme çalışmaları, henüz örgütlenmiş bulunmayan il çevrelerini kapsayacak biçimde analize sürdülmektedir. Diğer bir deyişle, Hissar'da yapılacak seçimlerde Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılabileceği il sayısı bugünden 50 civarına erişmiştir. Önümüzdeki günlerde bu sayı daha da artacaktır.

Genelge'de Adanlık İşletme Belgesi örneklerinin basılı olarak eklendiği ve Adanlık için başyürme stresinin 8 Nisan'dan son bulacağı belirtildiği ve Seçim Yürütme Komitesi partili olmayan aday adaylarının alınacak özel seçme aidiyatını önümüz-

deki seçimler için 1200 kişilik TL olarak saptandığı bildirilmektedir. (Türkiye İşçi Partisi T.B.M.M. Adayları Seçim Yürütme Komitesi'nin ilgili maddesi uyarınca Parti Üyelerinden alınacak özel seçme aidiyatı, o üyelerin yıllık aidat tutarıdır.)

BÜTÜN YEREL ÖRGÜT YÖNETİCİLERİ 2 ve 3 NİSAN GÜNLERİ TOPLANTIYA CAĞRILDI
Genelge'de daha sonra MYK kararı uyarınca, Büyük Kongre kararları ile ilk uygulamaya sonuçlarının ve önümüzdeki seçimlerle ilgili olarak Parti tutumunun açıklanması için görevli Merkez Yürütme Kurulu üyesi başkanlığında bütün il ve ilçe yöre temsilcileri toplantılarında bir araya gelecekleri kaydedilmektedir.

Bir kısmına komü il ve ilçelerin birlikte katılacağı bu toplantılar 18 il merkezinde birden aynı zamanda yapılacaktır. Toplantıların gündemi şöyledir: A—Toplantının görevli MYK üyesi başkanlığında açılışı, toplantılara katılacakları ve ilçelerin saptanması; B—Toplantı başkanı tarafından Büyük Kongre kararlarının kısaca a-

çıklanması ve bu kararların il-yerleşim sonuçlarının irdelenmesi, bu konuda sorulacak soruların yanıtlanması; C—Önümüzdeki seçimlerle ilgili olarak Parti tutumunun açıklanması ve bu konuda sorulabilecek soruların yanıtlanması; D—Görevli MYK üyesi tarafından, bu genelgenin 3. bölümünde soruların sorularına yerel yönetim kurullarına verilen yazılı cevapların toplanması ve varsa ek sözlü bilgiler alınması; E—Mali konuların gözden geçirilmesi, Genelge son olarak aday yoklaması için İlçe Seçim Kurullarına verilmesi gereken «Parti seçmen kütükleri» konusunda ayrıntılı bilgi verilmektedir.

MERKEZ YÖNETİM KURULU TOPLANIYOR
Türkiye İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu genelgele sözlü edilen toplantılar ve üyelerle ilgili konular üzerinde görüşmeler üzere Başkanlık Kurulu tarafından 30 Mart Çarşamba günü Genel Merkez'de toplantıya çağırılmıştır.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in Genel Başkanımız Behice Boran'a Gönderdiği Cevap Mektubu

16 Mart 1977

Sayın Behice Boran
Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı
İSTANBUL

Sayın Başkan :

4 Mart 1977 günlü yazışınız için teşekkür ederim.

7 Mart günü yapmış olduğumuz görüşmenin de ışığında çağrınız ve düşüncelerinizi Genel Yürütme Kurulumuzda değerlendirdim.

Temelde veya amaçta ayrılan kuruluşların demokratik hukuk devleti kurullarında birleşmeleri, çoğulcu demokrasinin gereğidir.

Demokrasiyi yönenen tehlikeleri göğüleyebilmek ve etkisizleştirilebilmek için gereken dayanışma, bu kurullarla uyan kurullar arasında kendilğinden oluşmaktadır. Demokratik kuruluşlardan her birinin, böyle bir dayanışma içinde, demokrasiyi koruma ve demokratik özgürlükleri genişletme uğrasına kendi özelliklerini koruyarak katılmaları, önümüzdeki seçimler bu bakımdan bir dönüm noktasıdır. Bu seçimlerin sağladığı olanak gereğince değerlendirilirse, demokrasimiz daha çok yaygınlaşır, derinleşir ve gerçeklik kazandırma yolunda Türk toplumu ileri bir aşamaya ulaşacaktır.

Demokrasiyi yönenen tehlikeleri sorumluluk bilincine ve demokrasi kurulları içinde yoğunlaşarak çalışmalarında Türkiye İşçi Partisi başsarıdır. dilerim.

Size, değerli yönetici arkadaşlarımız ve sayın Parti üyelerine saygılar sunarım.

da ve demokrasiyi yaşatma uğrasında birleşebilmeleri, demokrasiyi karşı kurulan cepheyi yakında temelinden yıkmaya da yetecektir. Yaklaşan seçimlerin bunu kanıtlayabileceğine inanıyorum.

Cumhuriyet Halk Partisi'nin bu seçimlerle iktidara geldiğinde, demokrasinin yasal ve kurumsal eksikliklerini giderecek ve demokratik düşünce, anlayış ve örgütlenme özgülükleri önündeki sınırlamaları sona erdirecektir.

Bunu gerçekleştirmemizi önlemeye çalışabilecek bazı çıkar çevrelerinin, demokratik sol doğrultudaki Cumhuriyet Halk Partisi üzerinde hiçbir etkinliği yoktur. İktidarda da olmayacaktır.

Cumhuriyet Halk Partisi'nin Türk demokrasisi için üstlendiği tarihsel görevi yerine getirebilecek yarıdama erişmesine bütün demokratik güçlerin yardımı olacaktır. Umuyorum, önümüzdeki seçimler bu bakımdan bir dönüm noktasıdır. Bu seçimlerin sağladığı olanak gereğince değerlendirilirse, demokrasimiz daha çok yaygınlaşır, derinleşir ve gerçeklik kazandırma yolunda Türk toplumu ileri bir aşamaya ulaşacaktır.

Demokrasiyi yönenen tehlikeleri sorumluluk bilincine ve demokrasi kurulları içinde yoğunlaşarak çalışmalarında Türkiye İşçi Partisi başsarıdır. dilerim.

Size, değerli yönetici arkadaşlarımız ve sayın Parti üyelerine saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Cumhuriyet Halk Partisi
Genel Başkanı

Türkiye İşçi Partisi emperyalizme ve faşizme karşı ortak bir hareket ve mücadele platformunun giderek oluşacağı inancındadır

19 Mart 1977 tarihinde toplanan Merkez Yürütme Kurulu Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı Bülent Ecevit'in Genel Başkanımız Behice Boran'ın mektubuna verdiği cevabı görüşmü ve konu ile ilgili olarak aşağıdaki bildirini yayınlamasına oy birliği ile karar vermiştir.

Emperyalist sömürü ve baskılara karşı ulusal bağımsızlığın savunulması, gerici güçlerin terör ve terörlerinin boş çıkartılması demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi ancak bütün yurttas ve ilerici, demokratik güçlerin arıtan bir birlik ve dayanışma için gerçekleştirilebilir. Bağımsızlık ve demokrasinin yana tüm güçler arasında böyle bir birlik ve dayanışma sağlanıp geliştirilmesi etlenemeye bir gerektir. Bu görevin yerine getirilmesinde sağlanacak hız ve atılacak ileri adımlar, ayrılanlar bütün aşkımlere rağmen dogal bir birlik ve dayanışma içindeki ıybirlik ve faşizan güçlerin turmanışını durduracak tek uzun vadeli güçtür.

Bilimsel sosyalistler düşünün her yanında olduğu gibi, Türkiye'de de demokratik güçlerin mücadelesinin en geniş saflarına sürdurmelerinin savunucusu olmalıdır. Partimiz kuruluşundan itibaren tekrar tekrar tüm demokratik, anti-emperyalist güçleri birlik ve dayanışmaya çağırması, bu arada CHP'nin demokrasi mücadelesindeki önemi vurgulamıştır. Merkez Yürütme Kurulu'nun 8 Temmuz 1975 tarihinde kabul ettiği «Demokratik Bildirgesi» bu çağrının tutarlı bir demokrasi mücadelesinin hedefleri özetlenen yenilendiği bir belgedir. 1. Büyük Kongremizin kararları da Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşundan buyana sürdürdüğü «birlik için mücadele» çalışmalarını, en yetkili organının onayından geçen son halkası olmuştur. Büyük Kongre kararları 1977 seçimleri için aşan uzun dönemli bir görevin gereklerini ortaya koymaktadır.

Büyük Kongre kararları uyarınca emperyalizme ve faşizme karşı, ve demokrasiyi koruyup geliştirmek üzere Cumhuriyet Halk Partisi'ne, ortak bir platform üzerinde uzun vadeli güç ve işbirliği çağrısında bulunulmuştur.

Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı sayın Bülent Ecevit'in kendisine gönderdiği 4 Mart 1977 günlü yazışma 16 Mart 1977 günlü cevabı bu önerimizin reddi niteliğindedir.

1 — Sayın Ecevit yazışmasını iki yerinde «temelde veya amaçta ayrılan kuruluşların ve «ekonomik ve toplumsal düşünce sistemleri ayrı kuruluşlar» ibarelerini kullanarak suretiyle ulusal bağımsızlık ve demokrasinin korunması ve geliştirilmesinde birleşilebilecek ortak noktaları değil, kuruluşlar arasındaki ayrılıkları vurgulamış, ön plana çıkarmıştır; ortak nokta olarak da yalnızca «demokratik hukuk devleti kurullarında birleşme»yi ileri sürmüştü ve kuruluşlar arası dayanışmayı bu kurullarla uyanın dogal, kendilğinden oluşan bir sonucu olarak görmüştür. Oysa bu görüş, demokrasinin savunulması ve genişletilmesi açısından, yeterli bulunamaz çok uzaktır. Birincisi, «demokratik hukuk devleti kurulları»nın ne olduğu konusunda açıklığı kavuşturmuş değildir. Bugünkü sınırlı demokratik özgürlükler ortamının «demokratik hukuk devleti kurulları»na uygun olduğu iddiası sadece şiddetle savunulmaktadır. İkincisi, sınırlamaların kalktığı, özgürlüklerin genişlediği bir ortamda da gerici ve tutucu kuruluşlar usulen bu kurullara uyabilirler, ama gerçeklikleri ve tutuculukları dolayısıyla biçimsel bir demokrasiden öte gitmezler, demokrasinin ekonomik ve toplumsal bir içerik kazanmasını engeller ve toplumsal düşüncelerin sınırlanmasını sağlarlar. Bugün demokrasiden söz edebilmeyi için «klasik özgürlükler»in yitmediği, demokrasinin, etkisizden başkalarına bağli kişilerden oluşan sınıf ve tabakaların ekonomik/sosyal hak ve özgürlüklerini de içermesi gerektiği artık kabul olunan bir gerçektir. Bu is, çağılan halk kitlelerinin hak ve çıkarları açısından ekonomik/sosyal somut dönüşümleri, en azından güncel tedbirler gündeme getirmektedir. Gerek «klasik» politik özgürlüklerin savunulup genişletilebilmesi, gerek sınıf seçen dönüşüm ve tedbirlerin gerçekleştirilebilmesi için demokratik toplumsal muhalefetin temelli olmasının halk kitlelerinin ve bu muhalefeti temsil eden kuruluşların birleşik demokratik mücadelesini şart koşmaktadır.

2 — Sayın Ecevit'in yazışmasında emperyalizm ve ulusal bağımsızlık konusuna hiç değinilmemekte, demokrasi sorunu ise yukarıdaki çerçevede içinde ele alınmaktadır. Demokrasi sorunu, esas itibarıyla, önümüzdeki genel seçimlere ve oy arımına bağlıdır. Önemli demokrasinin önemi olmakla birlikte uzun vadeli demokrasi mücadelesinin ancak güncel bir parçası olduğu ve demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir biçimde emperyalizme karşı mücadele ile kaynaştığı noktada odaklaşmaktadır.

Türkiye İşçi Partisi bu görüşte kurmaktadır; toplumsal gelişmelerin ve Partimiz kararları ve sebatlı çalışmalarının bu görüşte ergeç tüm diğer demokratik güç ve kuruluşlara da kabul ettireceği, giderek ortak bir hareket ve mücadele platformunun oluşacağı inancındadır.

Bu örgütlü mücadelemizin olgunlaştırılması, bildiği yer ve zamanlarda faşizmin geriletilmesi, aksi hallerde ise tüm zulümde ülkelerin üstüne çöktüğü dünyamızın yakın tarihinde görülmüştür. Türkiye'de uyan, kitlesel mücadeleci, demokratik toplumsal muhalefetin etkinliği yükselişi çizgisinde olmakla birlikte, faşizmi kesin ve sürekli bir yenilgiye uğratabilecek düzeyde ulaşılmış söylemez. Emperyalist kapitalist dünyaya bağli bir ülkelerde faşizm, emperyalizme sosyal yapıdan kaynaklanır; faşizmin çözümlerine karşı demokratik toplumsal muhalefeti örgütlemek ve birleştirmek ihmale gelmez bir zorunluluktur.

Demokrasi davasına sıkı sıkıya bağli olan ulusal bağımsızlığın korunması ve geliştirilmesi de böyledir. Bu da demokratik hukuk devleti kurullarına uymakla gerçekleştirilebilecek bir husus değildir. Belliri, somut girişimleri içereir.

«Temelde veya amaçta», «ekonomik ve toplumsal düşünce sistemleri»nde ayrılan kuruluşların aralarında, bu anlayış çerçevesinde, somut konular ve hedefler üzerinde anlaşabilmeleri, ortak bir platform oluşturabilmeleri mümkündür ve gerek ulusal bağımsızlığın, gerekse demokrasinin korunup geliştirilmesinde için aynı zamanda zorunludur. Üzerinde anlaşılabilen belirli somut konularla belirli somut hedefler için güç ve işbirliği etmek, buna katılmama, uzun vadeli hedeflerinden vazgeçmesi anlamına gelmez. Her kuruluş kendi bağımsız varlığını korur, hareketini yürütür; bunun için aralarında tartışmalar, karşılıklı eleştiriler de yer alabilir, yalnızca üzerinde anlaşılabilir somut konu ve hedeflerde güç ve işbirliği ederler. Nitekim Türkiye İşçi Partisi kuruluşundan beri hem sosyalizmi hedef alanı programına ve işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olma niteliğine göre uzun vadeli mücadelesini, hem de güncel, hatta ivedi hedeflere yönelik kısa vadeli mücadelesini birlikte sürdürmüştür. Bir yandan işçi sınıfı içinde örgütlenmesini geliştirip güçlendirirken, öte yandan tüm demokratik güçleri ortaya koyduğu somut hedefler doğrultusunda birleşik mücadeleye çağırmıştır.

2 — Sayın Ecevit'in yazışmasında emperyalizm ve ulusal bağımsızlık konusuna hiç değinilmemekte, demokrasi sorunu ise yukarıdaki çerçevede içinde ele alınmaktadır. Demokrasi sorunu, esas itibarıyla, önümüzdeki genel seçimlere ve oy arımına bağlıdır. Önemli demokrasinin önemi olmakla birlikte uzun vadeli demokrasi mücadelesinin ancak güncel bir parçası olduğu ve demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir biçimde emperyalizme karşı mücadele ile kaynaştığı noktada odaklaşmaktadır.

Türkiye İşçi Partisi bu görüşte kurmaktadır; toplumsal gelişmelerin ve Partimiz kararları ve sebatlı çalışmalarının bu görüşte ergeç tüm diğer demokratik güç ve kuruluşlara da kabul ettireceği, giderek ortak bir hareket ve mücadele platformunun oluşacağı inancındadır.

Türkiye İşçi Partisi bu doğrultuda çalışmalarını kesintisiz sürdürecektir.

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ VE İLERİCİ SENDİKAL HAREKET

İŞÇİ SINIFININ OBJEKTİF BİRLİĞİ

İşçi sınıfının objektif birliği, kapitalist-emperyalist dünyada toplum yönetimlerini ellerinde tutan veya kontrol eden patronların, emek güçlerini satarak yaşayan ve değerlerini gerçek yaratıcı olan işçileri kendi yaratıkları değerlerden yoksun bırakması temeline dayanmaktadır.

Diğer taraftan işçilerin yaratıkları artık değerini gaspedimesinin bir başka sonucu da, işçilerin üretim faaliyeti içinde patronların kendilerine gösterdikleri yeri işçi kabul ettirmeleri şeklindeki bir başka araç olarak ortaya çıkar. Bir başka deyişle, işçilerin giderek daha çok artı değer yaratmalarını sağlayan yeni iş organizasyonlarının (işçilerin) giderek üretim araçlarının bir uzantısı haline getirmesi sonuçlanmaktadır. Bu nedenlerle, işçi sınıfının objektif birliği, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan burjuvazi tarafından emek güçlerinin satın alınmaması yani sıra, artı değer yaratma süreci içinde belli bir iş yapma zorunda bırakılmalarıyla çerçevesizdir.

İşçi sınıfının bu objektif birliğinin işçiler tarafından otomatikman kavranarak bir mücadele birliğine dönüşmesi, gene burjuva sınıfların yaratıkları çeşitli etkelenmedenile mümkündür. Öncelikle, «İşçiler ordusu» eliyle yürütülen rekabet, bu mücadele birliğini engelleyici bir neden olarak ortaya çıkar. İşçiler içinde yaratılan ayrıcalıklı kesim (nezaretçiler ve sınıftan kopmuş sendika bürokratları) eliyle yapılan baskı, sapırma ve çeşitli engeller ile özellikle birinci kuşak işçiler tarafından işçi hareketine sokulan küçük burjuva öğeler vb. bu mücadele birliğinin karşısına dikilen ve yenilmesi gereken belli başlı sorunlar olmaktadır.

Ne varki uzun bir mücadele geçmişi ve deneyine sahip olan dünya işçi sınıfı, hareketi bugün burjuvazi karşı mücadelede birlik sorununu daha genel bir perspektif içinde değerlendirmektedir.

İşçi sınıfının tarihi mücadelesi ve kazanımları giderek işçi sınıfının dışına taşması, tüm emekçi kesimlerden etkin bir tarafı kitledi kazanmıştır. Bunun tabii bir sonucu olarak işçi sınıfının tarım işçileri gi-

bi en geri kesimleri de ve hatta işçi sınıfı içine küçük burjuva kesimlerden gelen yeni işçiler mücadelesinde onların benimsenmesi haline gelmişlerdir.

Dünya Sosyalist Sisteminin artan kazanımları işçi ve emekçi kesimlerden giderek artan bir saygınlık yaratmış ve sosyalizm uğrunda mücadele edilmesini gereken yeni bir toplum düzeni haline gelmiştir.

Ne varki bu süreç içinde işçi sınıfı hareketinde uzlaşıcı bir kanat olan sosyal demokrasiler çeşitli etkelenen bağlı olarak gücünü koruması ya da yeniden güçlenmiştir.

İşte bu noktada, sosyal demokrasi hareketi, hem bilimsel sosyalistler ve hem de burjuvazi için giderek daha çok üzerinde düşünülmesi bir sorun olmuştur. Bilimsel sosyalist hareket için, işçi sınıfının demokratik kazanımlarını korumak ve geliştirmek gibi yakın vadeli sorunlar ve sosyalizmi kurmak gibi nihai amacı açısından işçi sınıfının birliğini sağlamak ve geliştirmek en temel sorun olmaktadır. Burjuvazi için ise, işçi sınıfı, hareketini «İçerden», sloganlarla vararak geliştirmek giderek daha acil bir sorun haline gelmektedir.

Bu nedenle bilimsel sosyalistler sosyal demokratları sınıf kardeşliği sloganıyla eylem birliğine çağırırken, burjuvazi de bu yolla işçi sınıfı hareketini mümkün olduğunca bökerek kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda yönlendirebilmek için çalışıyor.

İŞÇİ SINIFININ EYLEM BİRLİĞİ NEDİR?

Günümüzde büyük sanayi kompleksleri binlerce hatta onbinlerce işçiyi biraraya toplamaktadır. Buna, ulaşım, pazarlama vb. nedenlerle aynı coğrafi bölgelerde toplanan sanayi işletmelerini, haberleşme vb. diğer etkelenenler de katarsak örgütlenmiş kolektifli ortaya çıkar. Ancak bunlar işçi sınıfının eylem birliğinin ölçütleri değil, eylem birliğinin yapılmasını kolaylaştıran ve işçi sınıfının gücünü artıran etkiler olmaktadır.

İşçi sınıfının birliği sorunu, ilerici sendikaların örgütlenmesinin niteliği ve politik tercihleri yatmaktadır. Burjuva iktidarları döneminde yukarıda kimsen denilen çeşitli nedenler dolayısıyla işçi sınıfının tamamının ilerici sendikalar hareketi içinde örgütlenmesi hemen hemen imkansız gibidir. Daha geri bilinç düzeyi, çeşitli işçisel

menfaat tuzakları ve baskılar nedeniyle işçi sınıfının belli kesimleri sınıf uzlaşmacı sendika yönetimlerinde ve bunların politik tercihlerinde etkisizdir. İşçi sınıfının burjuvazinin artan saldırılarına karşı demokratik kazanımlarını koruyabilmeleri ve geliştirebilmeleri ve nihayet sömürsüz bir topluma kurabilmeleri için elindeki en büyük kozlarındandır. Bu sosyal gücün olabildiğince büyük oranlarda sınıf uzlaşmacı sendikaların ve dolayısıyla burjuvazinin etkisinden kurtarabilmeleri hem ilerici sendikal hareketin ve hem de işçi sınıfı partilerinin başlıca uğraşlarındandır. İşte bu amaçla Türkiye İşçi Partisi I. Büyük Kongresi bu önemli noktaya işaret etmiş ve şu kararı almıştır: «... Türkiye İşçi sınıfının sendikal hareketini burjuvazinin bellediği sınırlar içinde tutmaya çalışan sınıf uzlaşmacı anlayışını reddeder; bu anlayışı etkisizleştirmek ve giderek sendikal hareketin bütünüyle tasfiye etmek için mücadeleye devam edeceğini belirtir.» (I. Büyük Kongre kararları III. bölüm 2. A)

Sınıf uzlaşmacı sendikaların tasfiye edilmesinin en temel hedef noktası hiç şüphesiz ki, ilerici sendikaların ilkel mücadele anlayışları ve bu anlayışa yürüttükleri ekonomik demokratik mücadelelerdir. İlerici sendikal hareketin bu ilkel tutumundan kayması ise hiç şüphesiz sınıf uzlaşmacı sendikalara yaygın bir bakışla tanımlanabilir. İlerici sendikal hareketin içindeki sapırma akım yada akımları mücadelesinde işçi sınıfının yakın ve uzak vadeli menfaatleri için ortelenemez görülecektir. «Türkiye İşçi Partisi... İlerici sendikal hareketi yönlendiren sapırma, onun burjuvazinin belli bir kesiminin yedegine alınması sonucunu doğuracak her türlü akım ve görüşleri edürsüz olarak mücadele arzını teyid eder.» (Türkiye İşçi Partisi I. Büyük Kongre Kararları III. Bölüm 2. B)

İLERİCİ SENDİKAL HAREKETİN NİTELİĞİ

İlerici sendikal hareketin en temel niteliği, işçi sınıfının ekonomik demokratik hak ve özgürlüklerini korumak ve geliştirmek ve nihayet sosyalizmi kuracak olan işçi sınıfı partisiyle eylemlerini ve örgütlenmesini uyum içinde sürdürmek ve geliştirmek. Bu anlamda işçi sınıfının günlük çıkarlarının savunucusu ve geliştiricisi olan ilerici sendikalar nihai amaçları doğrultusunda kapitalizmin yaratıcı sorunlarını pe-

İLERİCİ SENDİKAL HAREKETİN NİTELİĞİ

İlerici sendikal hareketin en temel niteliği, işçi sınıfının ekonomik demokratik hak ve özgürlüklerini korumak ve geliştirmek ve nihayet sosyalizmi kuracak olan işçi sınıfı partisiyle eylemlerini ve örgütlenmesini uyum içinde sürdürmek ve geliştirmek. Bu anlamda işçi sınıfının günlük çıkarlarının savunucusu ve geliştiricisi olan ilerici sendikalar nihai amaçları doğrultusunda kapitalizmin yaratıcı sorunlarını pe-

denleyebilirliği güçlendirilmesi mücadelesi olarak örgütlerdir. İşçi sınıfının kısıtlımları, daha çok ücret, sosyal hakların geliştirilmesi, ve bu uğradaki dayanışma ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi, sınıf uzlaşmacı sendikaların tasfiye edilmesi ilerici sendikal hareketin başlıca mücadelesidir. İlerici sendikal hareket bu mücadele sürecinde elbette politik sorunlara da sırt çevirmiş değildir. Özellikle sendikal mücadele alanına yansıyan burjuvazinin politik etki ve müdahalelerine karşı mücadeleye etmek, bu alandaki saldırıların geriletme, sürekliliği düşürmelerinde olan sorunlardır. Bunun dışında da genel politik durum, burjuvazinin sosyal - ekonomik politikası, öbür emekçi kesimlerin sorunları, burjuvazi uluslararası politik tercihleri vb. alanlarda da görüşlerini açıklar, eleştirirlerini geliştirir ve yayar ve bunları, ekonomik demokratik mücadelesinin bir parçası olarak sürdürür.

Ancak, bütün bu politik nitelikteki eylemleri, ilerici sendikaların aynı zamanda politik mücadele örgütleri olduğunu göstermek. Elbetteki bütün bu eylemler işçi sınıfının bilinçlenmesine yardım eder ama, işçi sınıfının politik ve ideolojik mücadelesi, işçi sınıfı partileri eliyle yürütülür. Bu bir zorunluluktur. Çünkü, işçi sınıfının bilinçlenmesi, sermaye sınıflarına karşı kendi bağımsız politik partisi aracılığıyla iktidar için mücadele alanına çekilmesiyle mümkündür. İşçi sınıfına «İşardan bilinç verilmesinden» kastedilen budur. Ve bu da ancak işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin yapabileceği yürütülmesi yönlendirebileceği bir işler.

Ne varki bu iki alan, yani ekonomik mücadele alanı ile ideolojik ve politik mücadele alanı iki ayrı «kompartman» değildir. Her iki mücadele arasında diyalektik bir bağ ve ilişkiler ağı vardır. İşte bu nedenle ilerici sendikaların yürütülmesi yönlendirildiği eylemler ve özellikle de grevler aynı zamanda işçi sınıfının politik mücadelesine de katkılarıdır. İşte ancak böyle bir anlayışla öngülen ilerici sendikalar Parti ile kitleler arasında bir köprüdür, bir köprü görevi yaparlar. Bu nedenle de ilerici sendikaların politik tutum ve tercihleri işçi sınıfı partilerinin çözüm ve yönergeyi doğrultusunda uyumlu bir biçimde gelişir. Bunun tersi bir tutum işçi sınıfı hareketini geriletmekten başka bir anlam taşımaz.

İLERİCİ SENDİKAL HAREKETE GÖRÜLEN UYUMSUZLUKLARIN KAYNAKLARI

Sendikal hareketi yöneten ilerici politik ve ideolojik tercihlerindeki kaymalar ya da bu tercihleri belirleyen ekonomik ve sosyal menfaati ayrıcalıklar ve sendikaların işleyişindeki anti demokratik uygulamalar

ile burjuva ideolojilerin etkilerinden doğan ayrıcalıklar ve sendikalarla uyumsuzluğu yaratan başka faktörler olmaktadır.

İşçi sınıfı hareketi elbette yıllar yılı yetiştirdiği, çeşitli defalar denediği ilerici politik görüşün bebegi gibi koruyacaktır. Ancak bu koruma ekonomik ve sosyal menfaatler elde etmek ve bu yolla sendika yöneticilerine çıkarlar sağlamak demek değildir. Böylece bir «koruma» işçi sınıfına değil patronlara hizmet eder. Bu nedenle burjuvazi sendikaların mali kontrolünü kaldırması ve sendika yöneticilerinin para fondaları kişisel tercihleri doğrultusunda kullanmalarına yolu açık bırakmıştır.

Diğer yandan ilerici sendikalarda demokratik bir yönetimin kurulması, yeni yene işçi liderlerinin önünün açılması, sendikaların üyelerine denetimlenmesi, sendika yöneticilerinin burjuvazi tarafından kendilerine sağlanan geniş çıkar olanaklarını reddedebilmelerine de sağlanan yegane demokratik bir mekanizmadır.

Bunun tersi ise sendika yöneticilerinin kişisel çıkarlarına hizmet eden ve «tabanın söz ve karar sahibi olması» ilkesine aykırı bürokratik ve anti demokratik bir yönetimin kurmasıyla kendini gösterir. Bu suretle her ne şart altında olursa olsun sendika yöneticilerinin «görevlerine» devam için uygun bir mekanizma kurulmuş olur. Giderek işçi sınıfının gerçek sendikal temsilcileri, sendika yönetiminden hatta üyeliğinden «temizlenir», hatta patronlarla anlaşarak işlerinden atılırlar.

Diğer yandan günlük yaşamlarıyla işçi sınıfından kopan bu tür sendika yöneticileri sosyal çevrelerini de değiştirmişlerdir. Buna, ideolojik gerilik te eklenince politik tercihlerin değişmesi de kendiliğinden ortaya çıkan bir sonuç olur. Bu suretle sendika hareketi yönetimi işçi sınıfından kopmuş ve her çeşit uzlaşmaya hazır hale gelmiştir. Artık bu yönetimin hiç bir politik çözümlenmesi ve tercihi işçi sınıfı tarafından kabul edilebilecek nitelikte değildir. Zaten giderek te itibarlarını kaybeden bu tür yöneticilerin işçi sınıfının ilerici sendikal hareketini burjuvazi yararına getirmekten başka «görevleri» kalmamıştır.

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ SENDİKA YÖNETİMİ KADROLARINI UZLAŞMACI AKIMLARA AÇARAK SAĞLANAMAZ

Sendika tabanında işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin bir sıra çeşitli küçük burjuva ve burjuva reformist akımlar da vardır. Sendika yöneticilerinin ve diğer sorumlularının görevi bu akımlara teslim olmak değil, çeşitli olanaklardan yarar-

lanarak bunları etkisiz hale getirmektir. İşçilerin sendikalarla birleşmesini ve güçlenmesini başka yolu yoktur. Ancak bu suretle ilerici sendikal hareket işçi sınıfının ekonomik demokratik kazanımlarını koruma ve geliştirme mücadelesinde etkin olabilir. Bu bu mücadeleyle başyarıla sürdürülebilir.

Sendika yöneticileri ayrıcalıklı çıkarları uzlaşmacı ve anti - demokratik bir yönetimin arkasına sığınmış ise sendikaların örgütlenmesi ve sendika yönetim kadroları için tercihi de bu yapısına uygun olarak çeşitli uzlaşmacı ve reformist akımlarla bütünülecek yolunda gelişir.

Bütün bu nedenlerle işçi sınıfının ilerici sendikal hareketinin gelişip güçlenmesi, sendika yönetim kadrolarının bu «hastalıklardan» arıtılmasıyla orantılıdır. İşçi sınıfının eylem birliğinin sağlanmasının yolu da buradan geçer.

İşte Türkiye İşçi Sınıfının ilerici sendikal hareketinin örgütü olan DISK'in içinde bulunduğu acmaz durum, gelişmesinin temel nedeni budur. Ne var ki DISK üst yönetiminin giderek itibarını yitirmesi önemli oranda ilerici sendikal harekete de gölge düşürmektedir. DISK'in 5. kongresiyle başlayan bu süreç Konfederasyonun adım adım geriletmesi ve «saga kaydırarak» burjuvazi hesabına «ihlâşleştirilmiştir». DISK 5. kongre sonra da «büyümektedir». Ancak bu büyüme Türk - İtlen çeşitli nedenlerle kopan sendika üst yönetimlerinin kararları ile gerçekleşmektedir ve işçeri seviyesinde DISK'e bağlı sendikalara geçme mücadelesi hemen tamamen durmuştur.

Anti - demokratik ve çıkarıcı yönetimleriyle DISK'e katılan sendikalar ilerici sendikal hareketin güçlenmesini engelledikleri gibi, DISK yönetiminde zaten var olan burjuvazi ile uzlaşıcı akımların güçlenmesine de neden olmaktadır.

Bütün bu nedenlerle DISK'in yürütülmesi yönlendirdiği işçi sınıfının ekonomik mücadelesi gerilemektedir. Ve hiç bir «sof gelezlik» bu gerçeği DISK tabanından gizleyememektedir. Bütün bunların tabii bir sonucu olarak DISK üst yönetimi giderek tabanı üzerindeki itibar ve otoritesini yitirmektedir. Bu süreç sonunda kadar giderse doğacak boşluk her ne şart altında olursa olsun doldurulur. Ancak bugün herşeye rağmen Türkiye İşçi Sınıfının ilerici sendikal hareketini DISK temsil etmekte devam ediyor. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin görevi de bu nedenle DISK'i dışlamak değil, DISK ve bağlı sendikalardaki kitle tabanında çabalarını artıranlar DISK'i kendi kuruluş ilkesine ve mücadelesine göreçesine uygun bir yönetime yemene kavuşturabilmek için bugünkü üst yönetimden kurtarmaktır.

Güç ve işbirliği sorunu

-Baştarafı 1. sayfada-

rın bilimsel sosyalist partileri, her yerde ve her zaman, bir yandan işçi, emekçi kitleler içinde doğrudan çalışırken, öte yandan, kitle tabanı, sayısal gücü olan demokratik, ilerici nitelikte parti ve diğer örgütlerle temas ve dialog kurmaya; ulusal bağımsızlık ve demokrasiyi koruma ve güçlendirmiş konusunda ortak hedef ve talepleri tesbit edip bir anlaşmaya varmaya; ve üzerinde anlaşmaya varılan ortak platform veya program uyarınca güç ve işbirliği etmeye de çalışırlar. Bu iki yönlü çalışmaların amaç emperyalizme ve faşizme karşı tüm işçi, emekçi kitleleri ve kuruluşları örgütlü birleşik mücadeleyle sokmaktır. Emperyalizm ve faşizm örgütlü birleşik mücadele ile geriletilir ve yenilebilir.

Bir ortak platform veya program üzerinde anlaşılacak güç ve işbirliğine girişen parti ve kitleler örgütleri arasında, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin gayri diğerleri değişik ölçülerde burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin etkisi altındadırlar. Burjuvazi ile onun dayanağı ve ortağı emperyalizme uzlaşma, ona teslim olma eğilimleri her vardır. Onun için güç ve işbirliği tek boyutlu bir uyumluluk içinde yol alıp gelişmez. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi sürekli uyanık olmak, diğer parti ve kuruluşları uyarak, eleştirerek, tartışma ve tartışarak burjuvazi ve emperyalizmle bilerek bilmeyerek uzlaşmadan onları geri çekmek, ortak platform veya programın çizgisinde tutmak mücadelesini verirler. Güç ve işbirliğinin en tutarlı, sebatlı, cesur savunucusu ve koruyucusu işçi sınıfının bilimsel sosyalist partileri olur. Birlik, ayrışmalar, tartışmalar, eleştiriler, mücadeleler içinde oluşup gelişir. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin başını çektiği, eskisinden oluştuğu bu süreç içinde, esas nitelikleri burjuva olan diğer parti ve kuruluşlar değişime uğrayabilirler tutarlı ve geçerli bir demokratik çizgide gelişme yoluna girerler ve demokrasi mücadelesiyle sosyalizm mücadelesi iç içe geçmiş bir bütün olduğundan, zamanla sosyalizm çizgisine daha yaklaşabilirler.

Bu tür bir güç ve işbirliği süreci içinde işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi de deneyimler kazanır, yeteneklerini geliştirir, nesnel ve öznel gerçekliği daha yakından, daha sıkı, daha doğru kavrayabilmek durumuna gelir. Kısacası, güç ve işbirliği süreci içinde buna katılan taraflar başlangıç noktasında oldukları gibi kalmaz, verdikleri birleşik mücadele ile bir yandan toplumu değiştiren, öte yandan da kendileri değişip gelişirler.

Türkiye'de bugün Türkiye İşçi Partisi dışında, kitle tabanı, sayısal gücü, siyasal ağırlığı olan ve demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesinde ve bir ölçüde ulusal bağımsızlığın korunup güçlendirilmesinde yana, görüşler savunan siyasal parti Cumhuriyet Halk Partisi'dir. Bu nedenle Parti'miz Cumhuriyet Halk Partisi'ne emperyalizme ve faşizme karşı ortak bir platform üzerinde anlaşarak güç ve işbirliği et-

me çağrısında bulunmaktayız. Kitle tabanı, siyasal ağırlığı olan demokratik nitelikte başka partiler bulunsaydı, Parti'miz, onlara da aynı çağrışı yapardı.

Cumhuriyet Halk Partisi'nin emperyalizme ve faşizme karşı güç ve işbirliği çağrısını bugün reddetmiş olması bu çağrımızı gündemden düşürmüş değildir. Kitleler tabanı, gücü olan demokratik, ilerici parti ve kuruluşlarla ve bu arada CHP ile, emperyalizme ve faşizme karşı güç ve işbirliği etme girişim ve çabalarını Parti'miz ilerde de sürdürecektir. Bu güç ve işbirliğini oluşturma ve gerçekleştirme uğraşları yu-karıda açıkladığımız çerçevede içinde yapılacak. CHP hem eleştirilecek, uyarılacak, hem onunla ulusal ve demokratik hedefler üzerinde anlaşma ve güç ve işbirliği gerçekleştirilmeye çalışılacaktır. CHP'yi burjuvazi ve ortağı emperyalizme uzlaşma eğiliminden uzaklaştırmak ve onu alabildiğince, yalpalamadan demokratik çizgi üzerinde tutmak, işçi sınıfımızın partisi olarak Türkiye İşçi Partisi'nin işlevidir.

Çok partili parlamenter rejimin, genel seçimlerin varolduğu toplumlarda seçimlerle katılmak ve parlamentoya girmeye çalışmak işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin hedef ve uğraşları arasındadır. Ama ne biricik hedef ve uğraştır, ne de temel hedef ve uğraştır. Temel hedef ve uğraştır, işçi, emekçi kitlelerin, tüm demokratik kuruluşların emperyalizme ve faşizme karşı örgütlü birleşik bir güce dönüştürülmesi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm doğrultusunda gelişen bir mücadele sürecine sokulmasıdır. Parlamentoya ilişkin olarak da hedef, oraya «oy avcılığı» yöntemleriyle veya aday listeleri üzerinde partilerarası hayali anlaşmalarla değil, bu demokratik toplumsal muhalefetin oy sayılarda ifadesini bulmasını sağlamak girmektir.

İşçi sınıfının partileri için parlamentoya girmenin ikili işlevi vardır. Birincisi, parlamentonun burjuvazinin ve burjuva partilerinin iç yüzünü, emperyalizmden ve sermaye sınıflarından yana yürüttükleri politikanın sergilendiği, işçi, emekçi sınıfların hak ve çıkarlarının ve demokratik özgürlüklerinin ve ulusal bağımsızlığın savunulduğu; tüm dış ve iç politika sorunlarının işçi sınıfının bilimsel sosyalizmi açısından incelenip değerlendirildiği, çözümler önerildiği bir forum, ülke kamuoyuna seslenilen bir kürsü olarak kullanılmasıdır. İkincisi, parlamentoda burjuva iktidarının politik düzeyde alabildiğince kuşatılıp sınırlandırılabilmesi en azından önüne engeller çıkarılabileceği olanakların sağlanabildiği bir kurumdur. İşçi sınıfının partisi ne denli parlamentoda temsil olunursa, bu işlevleri o denli yerine getirebilir. Ama tekrarlayalım: Parlamento içinde bu güce sahip olma ve bu işlevi yerine getirebilme, parlamentoda işçi sınıfının ve tüm demokratik toplumsal muhalefetin örgütlü, uyanık ve mücadeleci gücüne bağlıdır, onunla orantılıdır. Yalnızca sayılar yeterli değildir, sayıların nitel düzeyi, ağırlığıdır asıl etkin olan.

Bu nedenlerdedir ki, öntümüzdeki seçimlerde asıl önemli olan, CHP'nin tek başına

iktidarı olması değil, demokratik toplumsal muhalefetin en etkin biçimde seçimlerde yeralsması ve sonucunda parlamentoda temsil edilebilmesidir. CHP'nin sonunda işçi sınıfımız politik partisi aracılığıyla ağırlığını duyurabilmesi ölçüde CHP demokratik çizgi-de, sol doğrultuda tutunmak ve ilerlemek zorunluluğunu duyacaktır, kitle tabanında kayıplara uğramamak veya bu kayıpları asgariye indirebilmek için bunu yapmak durumunda kalacaktır. Parlamentoda T.H.P. nin varlığı da aynı etkiyi yapacaktır. ÇİP'ye ilişkin olarak sorun, onun, ister muhalefette, ister iktidarda olsun, demokratik çizgide tutunabilmesini, giderek o çizgide ileri adımlar atabilmesini sağlayacak koşullar belirlenmesini oluşturabilmektir. Bu bileşimin içinde işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi birinci planda yer alır.

Kaldı ki, işçi sınıfının politik görüşlerini, sorunlara bakış açısını ve çözüm önerilerini her olanaktan yararlanarak duyurmak, yaymak onun partisinin asli görevidir. İşçi sınıfının politik hareketinin varlığını, ağırlığını duyurmak yalnızca sosyalizm davası açısından değil, ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi açısından da gereklidir. Genel seçimler bu olanakları ülke çapında, normal zamanlardan daha büyük ölçüde sağlar. İşçi sınıfının partisi böyle önemli bir olanaktan bir burjuva partisi lehine tek taraflı olarak vazgeçemez. Tek taraflı vazgeçmek, demokrasi hareketini güçlendirmez, zayıflatır.

1975 seçimlerinde partimizin aldığı CHP'ye oy verilmesi kararına karşı kopup, «bağımsız aday» göstererek «işçi sınıfının sesini duyurma» ya kalkışanlara karşı o zaman şöyle demiştik: «Sosyalist birikimimiz seçimlere katılarak sesini duyurabilmesinin asgari şartları ise, 1) seçimlerden önce yeterli bir süre bu birikimin üzerinde, onu etkileme ve örgütleme çalışmalarının yapılması olması, 2) seçimlere işçi sınıfının partisi olarak katılma hakkının kazanılmış olması.» (Türkiye İşçi Partisi Yayınları: 7, «12 Ekim 1975 seçimlerinde Tavrimız», s. 7) Ekim 1975'de Parti'miz bu iki şartı henüz yerine getirmiş değildi; şimdi getirmiş bulunuyor. Türkiye İşçi Partisi, seçimlere katılma konusunda, yeterli koşullara en uygun, en geçerli yöntemi saptamasını bilecektir.

DİSK üst yönetimi, seçimlerde katıksız: şartsız CHP'ni destekleme kararı almakla, DİSK'ı işçi sınıfının devrimci çizgisinden sapıtma ve CHP'ileştirme çabalarının yeni bir kanıtını daha vermiştir. DİSK üst yönetimi, aldıkları kararını DİSK'ın kitlelerini, işçi tabanını bağlayacağını sanıyorsa aldanıyor. Bu yönetim kendi örgüt kitlelerinden ve tabanından kopmuştur ve bu kopma her geçen gün daha da keskinleşmektedir. Bir örgüte öz nitelikleri veren, kitlelerden kopmuş üst yöneticiler değil, örgütlü oluşturan kitlelerin kendisi ve onun, biçimsel olarak kademelerde yer almayan gerçek temsilcileridir. DİSK'lı işçiler sınıf bilinçleri ve DİSK içinde kendi gözleri önünde cereyan eden olaylardan aldıkları derslerle seçimlerde nasıl davranacaklarını kendileri saptayacaklardır.